

בדהרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

בענין עובדים זרים השוהים בבתי ישראל לצרכים שונים כגון סיעוד, נקיונות וכו' שאין החפץ עמם לאכול עמנו בפסח מפיתנו - לחם עוני, כיוון שאבותיהם לא יצאו ממצרים, ועדיין הם ובני בניהם עבדים לזוהמת מצרים וטומאתה, ורעונם הוא לאכול חמץ כדבר יום ביומו. כיצד יש לנו להתנהג בדבר.

תשובת הרה"ג אורן צדוק שליט"א מחה"ס שו"ת אורן שלחכמים ועוד

כתב מרן שולחן ערוך אורח חיים הלכות פסח (סימן ת"צ סעיף ו'), 'מותר לומר לעבד בפסח: הילך דינך זה וקנה ואכול, אף ע"פ שיודע שיקנה חמץ'. ומבואר שהדרך הינה ליתן לו סך כסף מסוים, בו יוכל לעשות בו ככל העולה על רוחו בקניית המאכלים, כולל קניית חמץ גמור.

והנה כל זאת כאשר הוא אוכל בחוץ ואינו מכניס חמץ זה אל הבית, אולם אם רוצה לאכול דווקא בביתו, הדברים מבוארים באר היטב בדברי מרן בשולחן ערוך (סי' ת"מ סעיף ג') שמתר זה לשונו, 'גוי שנכנס לבית ישראל וחמצו בידו, אינו זקוק להוציאו אעפ"י שהישראל רואה חמץ של גוי אין בכך כלום. אבל אסור להעלותו עמו על השלחן ואפילו בהפסק מפה'. ומבואר שאין מניעה בדבר כלל שאכל בביתו של הישראל, רק שלא יאכל עמו על שולחן אחד, וזאת מחשש שמא יפול שם פירור מן החמץ, ויבוא הישראל לאכול אותו בהיסח הדעת עם מאכלו הכשר. והסברא נותנת שלא דווקא על שולחנו אלא בכל מקום בו מצויים מאכלים, כגון המטבח ושולחן האוכל שבסלון וכיוצא"ב. שיש לחוש לחשש הנזכר.

המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

אשה כי תזריע וגו' (ויקרא יב. ב)

כתב מוהר"ח כסאר זצ"ל ב'קין המזבח' על פסוק זה וז"ל: במדרש זשה' אחר וקדם צרתני וגו'. אחר לכל המעשים, וקדם לכל העונשין, עכ"ל.

יש להתבונן, למה דרשו הכתוב אחר לבריאת האדם וקדם לעונשין, הו"ל למימר בהיפך, אחר לעונשין וקדם לבריאת האדם, דקדם הוא קודם לעונשין.

ויש לומר, שבאו ללמדנו מה שדרשו אחר לבריאת אדם, לומר שלא נברא האדם בתחלה אלא ע"מ שיעשה הבלי העוה"ז לאחוריו שיהיו דרכיו טפלים ודרכי ה' עיקר, שלא יעשה הבלי העוה"ז עיקר ודרכי ה' טפלים, לפי שהאדם חומרי ונטה אחרי ההבל אשר לא יועיל לו ולא יצילו בסוף. ומטעם זה הזהירו חז"ל שלא ילך אחר דברים המיותרים שגורמין ליבטל מעסק התורה ומעשיית המצוות, ונמצא הולך מן העוה"ז בפחי נפש. ולפיכך האדם המשכיל יתרחק מן המותרות שגורמין לו ביטול תורה ומצוות, בכדי שיוכה בעסק התורה ובקיום המצוות לחיי העוה"ב. אבל אם יש לו שאין גורמין לו לביטול תורה וקיום מצוות, עליו אמרו חז"ל אם יש לך היטב לך, בכדי שיוכל לעבוד את ה' והוא בריא. אבל מ"מ לא יעשה עיקר, דלפעמים אפילו יש לו צריך לחזור אחריהם ויבוא להתבטל מן התורה. וע"ז תנן באבות פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה וחי צעור תחיה ובתורה אתה עמל ואם עשית כן אשריך וטוב לך אשריך בעוה"ז וטוב לך לעוה"ב. עכ"ל.

דבר התאוה הוא דבר קשה למאוד. מי שמרגל לאכול כל היום שלא בזמנים מסודרים, או רגיל לאכול שוקולדות וכיו"ב, יודע כמה קשה לשנות הרגלים אלו. לכן מחובתנו כהורים להרגיל את הילדים לאכול בעתות מזומנים ולא לאכול דברים המיותרים, לא מתוך שאין אפשרות לקנות או מקמצנות, אלא צריך שיהיה בבית אך אנו לא אוכלים כי זה לא הזמן ולא העת הראוי אלא בעת הצורך כגון בשבת ובמועדים, וגם זה בגבול מסוים ולא בגרגרנות ובזלזולנות ר"ל. וכמו שחונכנו ע"י אימי ע"ה שהיה ארון מלא בממתקים והפתעות פתוח לנגד עינינו, אך אף אחד לא שלח ידו ללא רשות אמא ע"ה, ורק בשבת היתה מסכימה לקחת ולפורסם על השולחנות ויושבים ואוכלים בדרך ארץ.

כמו"כ יש להאיר על עניני הגרעינים שיש הורים הנותנים לילדיהם לפצח ולאכול בשווקים וברחובות או להבדיל בבית מקדש מעט. הזה דרך ארץ ומורא המקדש!

ויש המרשים לילדיהם לעשות כמעשה הבהמה והחיה הטהורה ללעוס מסטיק. והיינו שותקים על זה אם הילד עושה זאת בין קירות ביתו, אך איך נחשה ועושה הוא זאת בחוצות קריה ויש לו גם ממי ללמוד ... והמבין הבין. ולא יחרט מזכרוני העונש אשר היה נותן מורי מחנך ביתה ח' הרב דוד הכט הי"ו למי שהיה נתפס ומסטיק בפיו באמצע השיעור, לכתוב כמה עשרות פעמים 'מעלה גרה זהו סימן הטהרה של הבהמה הטהורה'.

מאידך לא טוב לצמצם יותר מדאי מהילדים, כי אז עלול הדבר להביא את הילדים לשלוח יד בצנעא ללא ראות עיני הוריהם ומחנכיהם, ואחריתה מי ישרונה.

גם אחד הדברים לעלות ולהתעלות ע"י החומר הגשמי הוא באמצעות ההודאה והשבח קודם ואחר אכילתו ושתייתו, וע"כ תיקנו לנו חכמים סדר ברכות. אך גם זה תלוי מאוד כיצד נעשה, בחטף או בכוונה גדולה. ואני הקטן כל פעם שרואה אני את מרן הגר"י רצאבי שליט"א מברך ברכת שהכל בשיעורו השבועי, מתמלא אני מחדש ביראת שמים וכיסופים לבורא עולם, תלוי איך המברך מברך. ע"כ יש לחנך גם לזאת והדוגמא הכי גדולה וטובה הוא אנחנו בעצמנו, ונוסף לזאת אם נשבח את הילד כאשר מברך לאט בקול רם ובנעימה. והשי"ת יזכנו לכל זאת אכ"י"ר.

יבורך מברכת שמים, ידידינו משכבר הימים ר' **משה גיאת** הי"ד, האיש אשר משכנו בירושלים, ורשתו פרוסה בין הארצות והעמים, לשמח אנשים בקולו הנעים, ומעשה אחרים לחזק מסורת אבותינו בת"ת עטרת חיים. יזכהו ה' ב"ה לגדיל מעשיו ברבים, ללא גבול ומיצרים, גבריאות איתנה ואורך ימים ושעות חיים דשנים ורעננים, אמן.

פניני הלכה

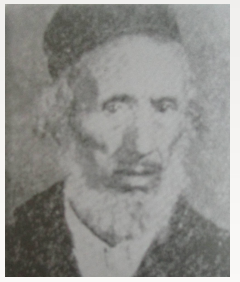
המשך מהעמוד הקודם

פתרונות לפרשת 'שמיני'
אחודה חידה! תרי טעמי.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה: שבוע אחרון לפתרונה!

הם חטאו בחטא אחד
אך שניהם נפרדו מדרך אחת
מפני סיבה אחת
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ויש לידע שישנה חומרא של המגן אברהם בדעת ספר האגודה, שפסקוה האחרונים, שאף שמרן התיר כאמור לגוי לאכול בבית ישראל, מכל מקום ישנו חשד שיאמרו שהישראל האכיל אותו חמץ בפסח, יעויין שולחן ערוך הרב (ס"ג), ומשנה ברורה בשער הציון (סק"ל) ועוד, אולם עיין רב פעלים (ח"ב סי' נ"ה), שאם אוכל בחדרו אין בדבר שום חשש חשד כלל ועיקר.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

וכל זאת כאשר הגוי נמצא בסמיכות לחמץ שלו, כגון בשעה שאוכל מפתו. אולם כאשר רוצה להצניעו בביתו של הישראל לאכול בזמן שיבחר לו, ואינו מצוי בסמיכות לחמץ. בזה חייב הישראל לעשות לו מחיצה גובה עשרה טפחים בינו לבין חמץ הגוי, שתתחם גבול בין הישראל לחמץ, מחשש שמא יבוא הישראל לאכול ממנו. וכל שעשה כן, וכל שכן כשהחמץ נמצא בחדרו ושם הגוי אוכל ממנו, אין בדבר שום חשש כלל ועיקר.

במה דברים אמורים, כשאין לישראל אחריות על חמצו של הגוי כלל, אם יגב או יפסד, שאם מקבל על עצמו אחריות זו, הרי עובר הישראל על כל יראה בכל מקום שהוא אפילו חוץ מגבול ביתו.

נמצינו למדים מכל האמור, שעובדים זרים המצויים בינותינו, יתן בידם קודם הפסח סך כסף שיקנו לעצמם מזון לימות הפסח, והם יעשו בו כרצונם אפילו לקנות חמץ. ואם רוצה הגוי לאכול בביתו של הישראל דווקא, יאכלנו בחדרו המיוחד לו ולא יצא ממנו עמו כלל לבחון. ויזהר הישראל שלא יקבל על עצמו שום אחריות על חמץ הגוי. והיעמר"א

מחידושי רבותינו

בדרכיהם אתהלך...

ואיש או אשה כי יהיה בו נגע בראש או בזקן (ויקרא יג. כט)
קשה, למה לא נקט לשון רבים, דהיה לו לומר יהיה בהם, הואיל והוא אמר ואיש או אשה לכלול אותם בנגע.
אלא אפשר שרמזו לנו בכאן על השמתת הזקן חס ושלוש, ועל צניעות האשה בשער ראשה. וזה לשון הוהר הקדוש, פוק חזי כמה פגימו גרים האיי שיערא דאתתא, גרים לתתא גרים לעילא, גרים לבעלה לאתלטיא, הוי שחציפות האשה שמגלה שערות ראשה גרים קללה לבעלה, לזה רמז בכאן ואיש או אשה, כי יהיה בו נגע, דבין אם הוא בעצמו השחית זקנו דאין נגע כמותה, או אם חס ושלוש אשתו גילתה שער ראשה דודאי דאלו ב' נגעים טפלים עליו העונש, הוי כי יהיה בו, דאם הוא השחית זקנו הנגע הוא בו. ואם מצד גילוי שער ראשה, גם הוא עונה ישא. דהוה ליה לכפותה ולהדריכה בדרך ישרה, נמצא דבין יהיה הנגע בראש או בזקן הדינין יהיו בו כי העונש בא עליו והבן.
(עין החיים' למהר"ם אלנדאף זצ"ל)

הילד חי או מת?
הרב שלמה סנחני זצ"ל חי לפני למעלה ממאה שנה בכפר צייח אשר במחוז אנס שבמרכז טימן. היה תלמיד חכם ודרשן מעולה. למד אצל הרב חיים קורח זצ"ל. הוא היה הרב של כפר צייח והיה בעל קבלה. יום אחד הלך הרב לעיר אחרת. באותו יום, כשיצאו ילדי הכפר מלפני המלמד לשחק בהפסקת הצהריים, ראו חדרונים (מיני לטאות) מסתובבים ורצים. הילדים מצאו להם משחק והחלו לזרוק אבנים על החרדונים. אחד הילדים, נכדו של הרב שלמה סנחני, זרק אבן על אחד החרדונים שעמד על סלע והיה מוריד ומרים את ראשו. האבן פגעה בראש החרדון והוא נפל, אך באותו רגע גם הילד נפל ומת. מיד עברה השמועה בין יהודי הכפר כי הילד נפטר והלכו לקברו. לעת ערב חזר הרב שלמה סנחני לביתו. שאל הרב, 'היכן בתי והיכן הילד?' אמרו לו, 'הבת נמצאת בבית האבלים'. שאל הרב, 'מה קרה?' וסיפרו לו את כל פרטי המאורע. אמר הרב, 'קראו לבתי'. שאל אותה הרב, 'מה קרה?' וסיפרה לו. אמר הרב, 'הוציאו את הילד מהקבר והביאוהו אלי'. הביאו את גופת הילד ושמו אותה לפני הרב.

מצאנו מכתמי הור"ם
אישור לא חידה!
פורת סופר בני היקר
יוחיה, לא מד הפסת
מסכת "מוצא קטן"
פתוק עצה, עם פירוש
רבי צופדיה מפרטנורא.
פסרכה אנא.

פתח הרב ספר של סגולות ולחשים, והחל לקרוא בשמות של שדים ידועים, ביניהם ראש השדים (תופעת השדים היתה ידועה בתימן ואכמ"ל). כשבאו כולם, פנה הרב לראש השדים ואמר לו, 'אני מבקש שתביא אלי את הילד. אתה אחראי על השדים ולכן אתה חייב להביאו'. שלח ראש השדים לחפש אחרי השד שלקח את נשמת הילד. חזר השד השליח ואמר, 'אין אני יכול להגיע אל השד ההוא, מפני שהוא בורח מפני. תנו לי חבל שחור'. הביאו לו והלך שוב לחפש את השד. רדף אחריו עד שתפסו בשמים. שאל אותו, 'מה אתה מבקש?' אמר לו, 'ראש השדים מבקש שתבוא אליו עכשיו'. אמר לו, 'לא אני לקחת את נשמת הילד'. אמר לו, 'אם לא תבוא ירהגוני'. לבסוף הצליח לקשור את השד ההוא והביאו מיד לפני הרב. שאל הרב את השד, 'למה לקחת את נשמת הילד?' אמר לו, 'מפני שזרק עלי אבן וסימא את עיני'. שאלו הרב, 'למה עמדת בפני הילד? אתה מוכרח להביא את הילד'. פנה הרב לראש השדים ושאלו, 'מה דעתך על השד הזה?' אמר לו, 'עשה בו כרצונך'. כתב הרב דבר מה ונהפך השד לצנון. שאלו הרב, 'האם תביא את הילד או לא?' כשסירב להביאו, נטל הרב סכין וחתך את הצנון, והיה הצנון זב דם. אמר הרב לשדים, 'קחו את הגופה שלכם'. ביקשו מהרב שישחררם, והרב שיחזרם והלכו. לפתע נשמע קולו של הילד בבקשו לאכול ולשתות. שאלו אותו, 'היכן היית?' אמר להם, 'הייתי בעננים. מישהו לקח אותי ולא נתן לי לחזור'. נתנו לו אוכל ושתייה והרב עשה לו קמיע ותלה על צוארו וחזר לחיות חיים תקינים.

(לבינים ספרו עמי קמ"ד)

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת הנפש והגוף
לתמר אפרת בת יחיא
בשכחע"י

לרפואת
יוסף בת משה דנין
בשכחע"י

מי שמעשיו מתוקנים פירותיו מתוקנים

מובא בזהר הקדוש על פסוק 'כי השחית כל בשר' (בראשית ו. יב) שכאשר האדם חוטא גורם שתסתלק השכינה מהארץ וגורם שמביא מחבלים על הארץ ואז הארץ נשחתת ואינה מצמיחה לפי דרכה האמיתי. וכבר האריכו על זה בספרים הקדושים שהשתנו הרבה טבעים עקב חטאי האדם ועל כן הפירות ניטל מהן מראה וטעמים וכו'.

ואף אבותינו ספרו לנו שבארץ תימן אשר שם שמרו על התורה בקדושה ובטהרה היו פירותיהן גדולים יפים וטעימים. וכבר היה מעשה באחד הזקנים שהביאו לו שויף מיובש. וכשראה זאת שמח שמחה גדולה ואמר שסוף סוף הוא ראה זביב (צימוק) כמו בתימן. ולאחר שטעם הבין שזה לא זביב אלא שויף מיובש.

וכדאי לעלות את אשר כתב הרב אברהם ערוסי זצ"ל בספרו 'קורא הדורות' (עמ' רפ"ב בהוצאת נוסח תימן) על ביקורו של השד"ר רבי אליהו הכהן בתימן וז"ל:

ביקורו בתימן

מעשה בימי אבא מרי בר מורי מר, ועודנו בחור, והוא יושב בבית אבא בעיר כוכבאן. ועדיין אבא יוסף זקנו חי, הוא ואחיו שלום בן אברהם הלוי אלערוסי נע"ג.

שיצא חכם אליהו מארץ ישראל באגרת לבקש נדבה מארץ התימן, בשנת ה'תר"ל. הגיע לעיר כוכבאן, ונתארח בבית אלערוסי הנזכר לעיל. אמרו לו, אדוני, רצוננו שתרד עמנו לשוק עיר שבאם, ותראה הטובה שהשפיע הקב"ה לאנשי תימן, כי זה ודאי מסימני הטובה שעתידי הקב"ה להשפיע לישראל לעתיד לבוא, דכתיב ואכלתם אכול ושבוע והללתם את שם ה' אלהיכם.

ובכן, שמע לדבריהם וירד עמהם אל עיר שבאם. הכניסו אותו לבית שוק, וראה והנה יש חטה כעפרות תבל, וזה השער. החטים חמשה אקדאח (ששים רוטל א"י) בריאל, קטנית שנים עשר אקדאח (מאה עשרים רוטל א"י) בריאל, שעורים ששה עשר קדח (דהיינו מאה ששים רוטל א"י) בריאל, צמוקים שבעה אקדאח (שבעים וחמישה רוטל א"י) בריאל. ושאר השערים אין חקר לספר, מרוב הטובה שהושפעה בארץ התימן.

כיון שראה חכם אליהו את כל השפע, בחזרתו אל הבית קרע את בגדו והתפלש באפר. אמר, כל זמן שיש השפע הזה בארץ התימן, למה לנו ניגע לדיק ונלד לבהלה, אין לנו לחכות לגואל, מאחר שהשפע מושפע בחוצה לארץ. דאם רוצה בעל הבית לילך ליטע אהלו בבית אחר, הוא מסיע את כלם ואחר כך נוסע. ואם עדיין כל כליו באותה הבית, ודאי הסיח דעתו מן הבית השני.

אמר להם, תדעו שבארץ ישראל אין פרי טוב ימצא בכל ארץ ישראל וגבולותיה סביב, ארץ משכלת. התאנים רעים, תולעים יוצאים מהם בעודם באילנות, והענבים חמוצים, לא יוכל אדם לאכלם כי יקחו שניו. נתקיים אין ענבים בגפן ואין תאנים בתאנה והעלה נבל, וכתיב כי תאנה לא תפרח ואין יבול בגפנים, כחש מעשה זית ושדמות לא עשה אוכל, גזר ממכלה צאן ואין בקר ברפתים. החטים והשעורים וכל מיני תבואה נרקבים בשדה עד לא יקצרו, הפירות נתלעים ועודם באילן עד לא ילקטו. אם כן, חס ושלוס אין משיח לישראל, כי נעשית ארץ התימן כעדן גן אלהים. אם כן, אין אתם צריכים גאולה ולא לקוות לעלות לארץ ישראל, כי זאת היא ארץ ישראל וזה הוא גן עדן.

עתה תדעו כי אני חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני, פציתי פי ונדרתי ונשבעת, כי אחזור לארץ ישראל ובתענית ובתפלה אשב שנה תמימה, תחת כותל מערבי. עד ישמע השי"ת צעקתי, ויטול השפע מחוצה לארץ ויחזירנה לארץ ישראל, לקיים דבריו אשר דבר בנחמות על ידי נביאי הצדק והאמת. והנני נותן לכם זמן שנה תמימה ובא המופת בארץ, אז תדעו כי שמע ה' לתפילתי והאזין לתחנתי.

כוכב ממזרח

וכן היה. חזר לו לארץ ישראל לשלוס, ויהי מקץ שנה בא האות, כאשר דבר להם הרב אליהו הכהן. עלה כוכב ממזרח כאש לוהט, והיה מגיע זנבו עד חצי השמים, ארבעים יום וארבעים לילה עולה כדמות זוהר, בעלות השחר לעיני כל חי. ויבהלו כל אנשי תימן מהמראה הגדול הזה.

באותה השנה נפל דָּבָר בסוסים, בחמורים, בגמלים, בבקר ובצאן, דבר כבוד מאד. אחרי זאת נשרפו כל נטיעות הגפן, מקצה גבול ארץ התימן ועד קצהו. אחרי זאת מתו הדבורים בכל ארץ התימן. אלו שלש מכות אירעו בשלש שנים, תרל"ב, תרל"ג, תרל"ד. נחסר השכר והשמן והדבש, ולא נשאר זולתי יין תמרים.

אחרי זאת מכה רביעית, החטים. היתה עוברת רוח ולוקחת החטים מתוך השבולת בתוך הגרן, והיו משכימים בבקר, והן לא נמצא אפילו גרגיר חטה בתוך השבולת. אחרי זאת בא ארבה בכל שנה ושנה, ואוכלת התבואה, עד שהיתה ארץ התימן הולכת הלוך וחסור, עד שנת תרס"ג.

באותה שנה ובשנת תרס"ד ותרס"ה, באת התולעת וכלתה את התבואה בשדה, וקראוה עֶסְלָה, שאפילו ירק התבואה לא היו אוכלים אותו הבהמות. ומתו האדם והבהמה מן הרעב, אשר לא היה כמוהו מימי הברא האדם על פני הארץ. ומתו שני חלקים בארץ התימן, ולא נשאר זולתי חלק אחד.

ונתקיים דברי הנביא זכריה, והיה בכל הארץ נאום ה' פי שנים יכרתו יגְעוּ והשלישית יוֹתֵר בה, והבאתי את השלישית באש וכו'. ולא ראינו עוד טובה מעת יציאת החכם אליהו ז"ל לארץ התימן בשנת ה'תר"ל, עד היום הזה, ששים ושנים שנה.

פטירת רבי אליהו

וגם הוא לא נתקיים, על שהפציר בתפלה. ואמר לי מוהר"ר מנצור בן מנצור אלרדאעי זלה"ה מארצות אלהב, העיד הוא בעצמו על החכם אליהו הנזכר לעיל, שיצא מארץ ישראל לראות את המופת אשר היה בארץ, והגיע לעירם ומת אצלם. והוא נתעסק בקבורתו, וראו כל חי עמוד של אש מקיף על מטתו. זכותו יגן עלינו אמן. עכ"ל הצב"י (מפי אבא מורי משה בן יוסף הלוי אלערוסי).

גם העידו שלא עבר זכוב עליו במותו, שהיו נשרפים באויר. והעידו אפילו שהאש על מטתו. ומחר ביום קבורתו בקשו אחר קברו ולא מצאו, כי נעלם מן העין. זכותו תגן עלינו אמן.

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

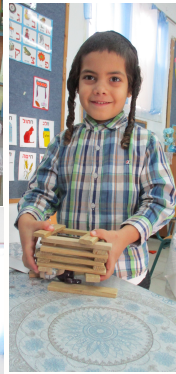
תפארת בנים

חכמי תימן

הרב דוד בן צאלה לוי זצ"ל רב קהילת ישוב 'הגר' שבמחוז חידאן. העלה בכתב עט את הקשיים הגדולים אשר היו בעיר הולדתו, ואף העלה את קשיי העליה כשעלו ארצה. שרידים מעטים נמצאו מחיבורו.

מהנעשה בגנים

לומדים
אותיות
בהנאה
בשמותם
בצורתם
ובהגייתם.
ז - צבעים
צ - ציטוס
ז - זחל

"כסא דחמתא"

נשגר קמיה
הגברת ר' צברי ובי
בפטירת אביה האברך החשוב
ר' **מודכי** בן יחיא **עמרן** זצ"ל
דור ישרים הקים,
שבת"ת הם לומדים,
השומרים מסורת בת אלפי שנים
תעמוד לו זכותו הרבה,
ובגן עדן לנפשו תהיה מנוחה
את בניו ובני משפחתו המב"ה ינחם,
ובתוך אבלי ציון עליהם ירחם
לימוד תשב"ד השנה יוקף לזכותו,
ויהיו יעילי גדול מאד לנשמתו
כואבים יחדיו את כאב המשפחה
תלמוד תורה 'עמרת חיים'
לבני תורה ק"ק תימן אלעד ת"ו

סועדים את לבם בדרך ארץ

"כסא דחמתא"

נשגר קמי האי גוברא רבה
דאורייתא מנחא בכיסייה
וצאן קדושים ממתניים למבחן דיליה
ומחונן יתהון בדרך ישראל סבא
הרב משה **קלצקין** שליט"א
מפקח התלמוד תורה
בהסתלקות האח והוא צעיר לימים
הרב **אברהם** בן ציון **קלצקין** ז"ל
איניש דמעלי
איש ישר וירא אלד'ים,
אשר נתבקש בחטף למרומים
תנוח נפשו בצרור החיים,
עם צדיקים חסידיים וברים
ואת בני משפחתו ינחם יושב מרומים,
ויגון ואנחה מבייתם היו נסים
כואבים יחדיו את כאב המשפחה
תלמוד תורה 'עמרת חיים'
לבני תורה ק"ק תימן אלעד ת"ו

התודה...

הברכה...

לידידנו היקר והמופלא מזה
כמה וכמה שנים, אשר נתן
מתנת ידו ואף מעשה אחרים,
וזוכים אנו שנכדיו
את התלמוד תורה מפארים,
הי"ה **רפאל צברי** הי"ו
יהא רעוא שיחוקהו ה' בבריאות
איתנה ונהורא מעליא כל הימים,
מתוך אנוש ועושר ושמחה
מאירה על הפנים, ויראה כל
זרעו ורע ישרים מברכים,
תלמידי חכמים גדולים נעונים
ועצומים, שומרים משמרת
אבותינו בקדושה ובטהרה ויראת
שמים נסוכה על הפנים, אכ"י"ה.

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

לזשיק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזשיק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה